

KODOLÁNYI GYULA

Ami fennmarad

*Ezren írunk, s jó, ha egyetlen vers marad fenn,
ha unokáink nyelvében fészket rak egy mondat,
s egy felfénylő sorban tovább él a pillanat,
szavaimban átszellemül hajlatod. Jelet*

*hagyni, az is hajt, persze. Hagyni magunk után
jelet valakinek, akiben majd kigyullad.
De ez mind csak utólag tűnik fontosnak,
mikor a reggelre visszanéz a délután,*

*s oldozza a múlt gubancát. A jelen más.
Önfeledtség, hiány, televény, sóvárgás.
Innen indul a vers: útját terelgeti*

*ezer vonzás, holtak parázsló jelei,
hiúságok, nagyobb sejtelmek. Minden nap
ily kusza: innen sarjad, ami fennmarad.*

Ami majd elhangzik

*Egy történet kell, amiben elmondhatom,
ami majd elhangzik. Történet: véletlen,
ürügy, amiben ott az ismeretlen szerep,
amit elfogadok. Amiben hallgatom,*

*amit majd kimondasz, a sötét és fényes
szavakat, rebbenő foszlányokat, s látom,
bár nem nézem, a tört ívű tökélyt, látom
valódi fél-mozdulatod, lopva nézem*

*pupillafüggöny mögül, hogy neked hagyjam
de meg is tartsam s újra lepergessem:
így tárul fel a büszkeség, a rejtelem,*

*így indul a felséges érintés-dallam.
A némaságból kiszólok. Megírom
történetünk: testedre testemmel írom.*

Őszi ébredés

Kábultan, gyengén heverek az ágyban, mintha valami jó tartana benne, mintha el tudnám balasztani a reggelt.

Álmomban sírt egy nő, akibe szerelmes voltam, arca és teste szétfolyt a sírástól. Sírnivaló sose láttam. Szemben ült velem egy kis asztalnál, maga elé meredve magyarázott valamit. Ő volt-e az?

Mindez egy ismerős kávéházban történt, egy kávéházban, ahol sose jártam.

Ébredés után eszembe jut: felálltam, s fizetés nélkül hagytam őt a kávéházban, kifizetetlen számlával, amely most már jóvátehetetlenül rendezetlen marad. Vissza kellene menni, vissza az álomba, kimenteni onnan őt.

Fáradtság, büntudat: rossz nap.

Nebéz őszi ébredés: vége a nyárnak.